

Prečítaj mi rozprávkú

Krátke rozprávky pre najmenších

OBSAH:

O Červenej čiapočke	3
Hrnček, var	7
O kohútikovi a sliepočke	12
O veľkej repe	19
O perníkovej chalúpke	23
O Smolíčkovi	29
Kocúr v čižmách	36
O Šípkovej Ruženke	43
O pampúšikovi	47
O neposlušných kozliatkach	51
Otesanček	54
Soľ nad zlato	57
O Palčekovi	62
Dlhý, Široký a Bystrozraký	66
Čert a Kača	70

Vydalo nakladateľstvo Pierot s. r. o. ako svoju 876. publikáciu.

Objednávky vybavujeme na adrese: Štefánikova 29, 150 00 Praha 5, tel./fax: 00420/257 328 476 (78)

www.pierot.biz, [Nakladatelství Pierot](https://www.facebook.com/NakladatelstviPierot), e-mail: pierot@pierot.biz

Text: Petr Šulc, ilustrácie: Zuzana Korčáková, jazykové korektúry: Aedit s. r. o., tlač: Tisk Centrum s. r. o.

© Pierot s. r. o., © Pierot copyright agency, ISBN: 978-80-7353-838-5

O Červenej čiapočke

V chalúpke pri lese žilo s mamičkou malé dievčatko. Volali ho Červená čiapočka podľa červeného čepčeka, ktorý nosilo. Jedného dňa jej mamička hovorí:

„Čiapočka, stará mama tu už dlho nebola. Pôjdeš ju navštíviť. Napiekla som koláče, tak jej ich odnesieš.“

Hádam len nie je chorá, strachovala sa Čiapočka. Vzala košíček s koláčmi, pridala malinovú šťavu a šla. Skackala po ceste, až jej vrkôčiky vo vetre povievali. Bol krásny deň, tak si na čistinke na chvíľku sadla do tieňa, aby si oddýchlá. Kde sa vzal, tu sa vzal, stál pred ňou vlk.

„Dobrý deň, Čiapočka, kamže si sa vybrala?“ spýtal sa. Červená čiapočka nikdy predtým vlka nevidela. Myslela si, že je to veľký pes, ktorý sa zatúlal.

„Nesiem starkej koláče. Chceš ochutnať?“ opýtala sa ho, siahla do košíka a podala vlkovi koláč. Ten ho síce zhltol ako malinu, ale koláč mu nevoňal, radšej by si pochutnal na Čiapočke. Neďaleko však

zapraskali vetvičky. Len aby to nebol horár, naľakal sa vlk.

„Kdeže býva stará mama?“ vyzvedal ešte rýchlo.

„V chalúpke za lesom,“ odvetila Čiapočka. Potom vstala, vzala z trávy košíček a vydala sa zase na cestu. Vlk na nič nečakal. Prebehol mladinou. Hop a skok – a už bol pri dverách starkinej chalúpky. Zaklopal na ne.

„Kto je tam?“ ozval sa zvnútra hlas.

„Ja, vaša Červená čiapočka.“

Starká sa už vnučky nemohla dočkať. Otvorila náhlivo dvere a tam stál vlk. V úľaku vykrikla a chcela mu zabuchnúť dvere pred nosom. Vlk bol však rýchlejší. Vrhol sa na ňu a zhltol ju. Potom si dal na hlavu jej čepiec, nasadil si na nos okuliare a ľahol si do postele. Dokonca si vzal i knižku a tváril sa, že číta.

Konečne došla k chalúpke i Čiapočka. Zaklopkala na dvere – klop, klop.

Zvnútra sa ozvalo hrubým hlasom: „Kto je to?“ Čiapočka sa zarazila: „To som ja, starká, Červená čiapočka.“

„Len poď ďalej. Je odomknuté,“ ozval sa chrapľavý hlas.

Čiapočka otvorila dvere a vošla do izbičky. „Starká, vy ale máte divný hlas.“

„Niet divu, dievčatko, vonku je ako v peci a ja som sa napila studenej vody. Som trošku chorá.“ Čiapočka odovzdala pozdrav od mamičky a na stôl postavila košík s koláčmi a malinovou šťavou. Potom jej to však nedalo.

„Starká, vy máte veľké uši,“ zvolala vystrašene.

„To aby som ťa lepšie počula.“

„A aké máte veľké oči!“

„To aby som ťa lepšie videla.“

„Starká, vy ale máte veľké zuby!“

„To aby som ťa mohla lepšie zjesť!“ zvolal vlk.

Vyskočil a Čiapočku zhltol. Potom sa zvalil na zem a zaspal.

Naštastie šiel okolo chalúčky horár, starkin dobrý známy. Začul z izbičky divné zvuky, akoby niekto rezal drevo. Nakukol okienkom dnu a zbadal vlka s velikánskym bruchom. Ležal na zemi a chrápal. Horár na nič nečakal a nožom mu rozpáral brucho. Odtiaľ vyskočila Čiapočka a za ňou aj starká, obe živé a zdravé. Vlk spal ďalej ako zabitý. Horár priniesol kamene, nasypal ich vlkovi do brucha a brucho zašil. Potom sa schovali za pec. Čakali, čo sa bude diať. Vlk sa po chvíli prebudil.

„Aký som smädný!“ skučal. Kamene ho ťažili, sotva sa dovliekol až k studni. Chcel sa napiť, ale kamene ho siahli dolu. Žblnk – a vlk sa utopil.

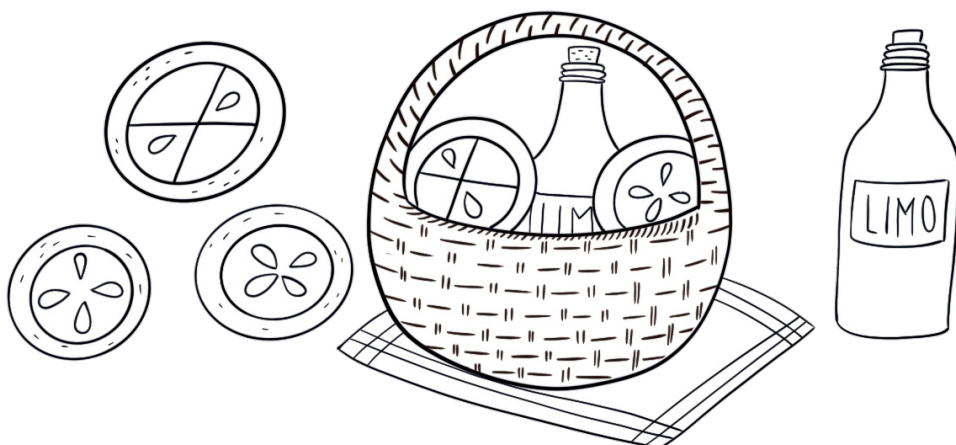
Vlci sa od tých čias starkinmu domčeku vyhýbali veľkým oblúkom.

Čo si pamätáš z rozprávky?

1. Dievčatko šlo navštíviť starkú. Pamätáš si, ako sa volalo? Ak áno, určite dokážeš správne vyfarbiť obrázok.

2. Spomenieš si, čo mamička poslala starkej?
3. Kde bývala starká?
4. Čo horár zašil vlkovi do brucha?

Frncček, var

Bolo to už dávno. V jednej malej dedinke žilo dievčatko Markétka s mamičkou. Boli chudobné, a tak sa museli poriadne obracať. Jedného rána šla Markétka do lesa na jahody. Spievala si, vtáčiky jej do kroku štebotali. Za chvíľu bola na čistinke.

Natrhám mamičke maliny, pomyslela si, a cukrárke jahody. Sľúbila mi za ne koláč. Na poludnie už mala košík plný. Vybalila si desiatu. Tvrdý chlieb s jahodami, ktoré si natrhala. Vo fľaši mala žitnú kávu. Už sa chcela do chleba zahryznúť, keď kde sa vzala, tu sa vzala, zjavila sa starenka.

„Dobrý deň, babička,“ zaštebotala zvonivým hláskom Markétka, „podťe si prisadnúť. Vezmite si jahody, kávičku mám tu, aj kúsok chleba sa nájde.“

„To je od teba pekné, dievčatko. Ale čo budeš jesť ty?“ usmiala sa na ňu starenka.

„Babička, nestrachujte sa. Jahôd i malín mám v košíčku dosť a domov je to už len kúsok.“

Starenka sa s chuťou do toho tvrdého končeka zahryzla. Keď dojedla, zapila ho dúškom kávy a riekla:

„Si dobré dievča. Už dlho ťa pozorujem. Viem, ako sa staráš o mamičku, sliepočky na teba nedajú dopustiť a dokonca i tvrdohlavá koza, ktorá inokedy hnevá, je pri tebe ako vymenená.“ Vľúdne sa na Markétku pozrela a usmiala sa:

„Ja nie som obyčajná starenka. Som kúzelná, neveríš? Len si never. Sama uvidíš,“ povedala a vytiahla z batôžka červený hrnček s bielymi bodkami. Podala ho Markétke.

„V rozprávkach to tak býva,“ vysvetľovala starenka, „dáš kúzelnej starenke nezištne kus chleba a ona sa ti odmení malým darčekom. Kúzelný obrúsok som dala hlúpemu Janovi, oslíka OTRAS sa, ktorý sypal zlatky, dostal Jurko zo susedného polesia. Zostal mi len kúzelný hrnček.“

„Ale babička, ja som ti dala len tvrdý konček. Prečo by si mi mala niečo odplácať. Som rada, že ti chutilo.“

„Vydrž, necháš ma dohovoriť?!“ naoko zašomrala starenka, „kde som to skončila... Už viem. Hrnček je kúzelný. Navarí toľko krupicovej kaše, koľko budeš chcieť. Stačí len povedať: Hrnček, var! Ani sa nenazdáš a budeš mať plný tanier. Ale pozor! Keď budeš mať kaše dosť, rozkáž: Hrnček, dosť! Budeš si to pamätať?“

Markétka len pokývala neveriacky hlavou. Pekne poďakovala. Skôr ako sa stihla rozlúčiť, starenka zmizla.

No čo, jahôd a malín mám dosť, pôjdem domov, povedala si. Mamička už na ňu nedočkavo čakala:

„Konečne si doma,“ vítala ju, „ťahujú sa čierne mraky. Bála som sa, že ťa búrka zastihne v lese. A čo to máš v košíku? Hrnček?“ spýtala sa.